

„Гаспромнефт“, највећи инострани инвестор у Србији, од доласка у Србију уложио је више од две и по милијарде евра у НИС, каже Александар Дибал, заменик директора ове компаније задужен за друштвено одговорно пословање.

Дибал напомиње да је компанија веома одговорна као крупни инвеститор, не само у смислу развоја НИС-а, већ се труди да се понаша тако да наши српски партнери виде у нама пријатеље који помажу и култури и развоју спорта.

У разговору који смо с њим водили на Мокрој Гори, где је „Гаспромнефт“ био главни покровитељ фестивала „Бољшој“, Дибал истиче да компанија придаје велики значај пројектима социјалних инвестиција, као и културним и спортским.

— Уколико се то ради у НИС-у, у заједничким пројектима руске и српске стране, „Гаспромнефт“ то чини као инвеститор, и то допуњује активности НИС-а. Стога, имамо пројекте које у потпуности ми финансирамо и подржавамо и ми то подржавамо искључиво својим финансијским средствима, с једне стране, а са друге стране, постоје пројекти које радимо заједно са НИС-ом, као што је то „Бољшој“ фестивал. Ако говоримо о нашем пословању у Србији, желео бих да истакнем да се оно што овде радимо не може упоредити са оним што радимо у другим земљама у којима послујемо, зато што је Србија број један у нашој политици.

На фестивалу „Бољшој“ већ шесту годину учествују музичари и из Русије и Републике Српске и ту се на најбољи начин види повезаност уметности Русије и Србије и братска веза два народа. Како ви то видите?

— Фестивал „Бољшој“ је замисао светског генија Емира Кустурице и ја мислим да је то највећи и најбољи пројекат Србије и Русије у области културе који засад постоји. То је стога што је тај пројекат оригиналан. Немате сличних фестивала у свету, немате ниједан значајни фестивал где у једном сеоцету неколико дана држе концерте класичне музике на отвореном. Имате и мастерклас часове, где велики музичари дају савете младим

музичарима, па концерте остварених светских музичара и такмичарски део где млади људи у три старосне групе могу да се такмиче и да освајају награде. Постоје такви фестивали, али то нису фестивали класичне музике и то је велики допринос Емира Курстурице, јер је он изванредан, како ми у Русији кажемо, културни радник, редитељ, музичар, писац, публициста. Велики уметник.

Ви такође спонзоришете и „Бољшој фестивал“ позоришта и филма. То је наставак ове уметничке приче на Међавнику.

— Трудимо се да гледамо на Емира као на свог великог партнера са којим настају значајни пројект. Недавно је Емир је био гост крстарења на Волги. Видео је Волгу, непоновљиве мале градове и велике као што су Нижњи Новгород и Казањ, али и мале градове, варошице, чак и у српским размерама су то варошице и некад се дешава да Емир добија надахнуће, долази на идеју да се уради ово или оно. Врло је важно да се схвати, то увек говоримо српским руководиоцима, да је Кустурица најважнији, навећи амбасадор Србије у свим временима. Имате дивне спортисте који су познати, али они завршавају своју каријеру, а Кустурица је вечан. Он је непоновљив и када на било ком нивоу у Русији говорим о томе да радимо пројекат заједно са Кустурицом, ништа више не треба да кажем. Не треба објашњавати ко је он и шта је он. Рецимо, моја деца су веома млада, 28 и 24 године. То је ипак ново поколење и сви они знају Кустурицу, сви знају за његов рад.

„Гаспромнефт“ помаже и радове на Храму Светог Саве. То је једна спона која ће трајати. Као што се гради вековима, тако ће и тај храм трајати дуго. Како ви то видите?

— За мене је то и лично питање. Ја сам осамдесетих година учио школу у Србији. Мој отац је радио у организацији Змај. Он је био обичан радник из Лењинграда, мајстор за поправљање авиона и радио је у Југословенској народној армији. Ја све то памтим. Недавно сам био на Светој Гори. Знате да је Свети Сава био прво монах у руском манастиру Светог Пантелејмона, а онда је тек отишао у суседни грчки манастир, потом се вратио у Србију и почео је свој пут. По мени, он је наважнији симбол руско-српског духовног сједињавања. Шта може да буде јаче од Србина који је дошао у руски манастир да се тамо замонаши, а онда је постао светац и то не само у српским оквирима, већ је постао светац и за Русе, тако да икона Светог Саве може да буде и у руском храму, српском храму. Када су нас замолили да помогнемо да се направи декорација мозаика главне куполе Храма, веома смо се брзо организовали. Хтео бих да захвалим руским и српским уметницима, мајсторима. Радове смо обавили по плану и поносни смо што смо

дали свој допринос декорацији најважнијег храма у Србији. Надамо се да ће ускоро бити готови и и уметнички, занатски радови и стварање иконостаса и да ће наша два патријарха да отворе резултате тих радова.

Значајно је и што ваша компанија помаже у очувању некрополе у Србији, која сведочи о значају руске емиграције у Србији.

— Назив је руски некропољ, међутим, правилније је рећи да је то руско-српски некропољ. Постоји део везан за руску емиграцију, за Врангеља. Толико хиљада Руса је било у једном тренутку у Србији и они су долазили из разних слојева друштва. То су били и сељаци, студенти, генерали, козаци, музичари... Можемо то да видимо на руском том делу гробља. Постоји и део српског гробља. За нас је веома важно и што постоји и споменик Николају Другом, јер Срби су њему веома захвални што је иступио у заштиту Србије током Првог светског рата. У Аустроугарској постоји споменик милионима војника погинулим за време Првог светског рата.

Како вам се свиђа данас Србија? Да ли бисте опет живели у Србији?

— Ја сам живео у Србији у време процвата Југославије. То је била најразвијенија земља света која није била капиталистичка. Мој отац се дружио са југословенским војним лицима. Тада је Београд био град који је веома добро живео. Развијао се, расле су зграде, културни центри, стадиони. Био сам и у Сарајеву, у Дубровнику смо одмарали, али је онда дошло до грађанског рата. Ту немате ни оне који су у праву, ни оне који су у криву. Не можете да кажете да су Босанци у праву или Срби или Хрвати. Сви су подједнако погрешили. То је велика трагедија. Када сам после двадесет година дошао у Београд видео сам као да је град био замрзнут у неком моменту, ништа се више није градило. Сада је много боља ситуација. Београђани то боље осећају и виде, али ми који долазимо из иностранства пословно повремено видимо заиста да има добре енергије, да се енергија враћа у град, као и у читаву Србију. А свакако није било праведно оно што је НАТО урадио Србији.

(Спутњик)

